

lægge Anstalten Ret til saadan Stadesløsholdelse i ethvert Tilfælde, hvor der efter Lovgivningen paahviler Arbeidsgiveren Erstatningsforpligtelse for den stete Stade, har man imidlertid ikke anset for rigtigt. Den Arbeidsgiverne ved nærværende Lov paalagte almindelige Forpligtelse til at sikkre Arbejderne mod Følgerne af Ulykkestilfælde og som Følge heraf til at bidrage til Anstaltens Udgifter synes nemlig at give Arbeidsgiverne et billigt Krav paa, at der for Anstaltens Udgifter i Anledning af det enkelte Ulykkestilfælde ikke reises Krav mod den paagjældende Arbeidsgiver udover det sædvanlige Ligningsbeløb, medmindre hans Ansvarforhold til den stete Stade er af særlig graverende Natur og Ulykkestilfældet derhos skyldes Forseelse af ham selv, ikke af nogen Trediemand, for hvis stadegjørende Handlinger der iøvrigt efter Lovgivningen vilde kunne gøres Krav gjældende imod Arbeidsgiveren. Som Følge heraf har man kun foreslaaet

Anstalten tillagt Ret til for sine Udgifter at holde sig til Arbeidsgiveren i de Tilfælde, hvor denne med Forsæt eller ved grov Uagtsomhed selv har forvoldt Stader.

Sluttelig bemærkes, at naar man ikke har bibeholdt den af Kommissionen foreslaaede Klausul (§ 31), at Lovens samtlige Bestemmelser inden et vist Aaremaal vaant blive at gjenemgaa og et fornyet Forslag i Sagen at fremlægge, er det ingenlunde, fordi man ikke tænker sig en Revision af Loven baade som ønskelig og nødvendig. Tværtimod er man fuldt paa det rene med, at en Lovgivning paa et saa ganske nyt Omraade som dette ikke kan undgaa at faa Karakteren af et Forsøg, der vil være at rette efter den ved Lovens Brug indvundne Erfaring. Hvor naar en saadan Revision bør finde Sted, kan der imidlertid ikke nu skjønnes over, og man har derfor ikke anset det for rigtigt i Loven at fastslaa Noget i saa Henseende.